

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 109/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. februára 2014 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., ktorými namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24 NcC/29/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10517/2013, Rvp 11081/2013), sp. zn. 24 NcC/306/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10518/2013, Rvp 14331/2013, Rvp 15713/2013), sp. zn. 23 NcC/326/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10519/2013, Rvp 11124/2013, Rvp 14116/2013, Rvp 15609/2013, Rvp 21870/2013), sp. zn. 23 NcC/308/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10520/2013, Rvp 11123/2013, Rvp 14117/2013, Rvp 15608/2013, Rvp 21871/2013), sp. zn. 23 NcC/320/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10521/2013, Rvp 11122/2013, Rvp 14118/2013, Rvp 15615/2013, Rvp 21872/2013) a sp. zn. 24 NcC/328/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10522/2013, Rvp 11117/2013) a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami sp. zn. Rvp 10517/2013, Rvp 10518/2013, Rvp 10519/2013, Rvp 10520/2013, Rvp 10521/2013, Rvp 10522/2013, Rvp 11081/2013, Rvp 11117/2013, Rvp 11122/2013, Rvp 11123/2013, Rvp 11124/2013, Rvp 14116/2013, Rvp 14117/2013, Rvp 14118/2013, Rvp 14331/2013, Rvp 15608/2013, Rvp 15609/2013, Rvp 15615/2013, Rvp 15713/2013, Rvp 21870/2013, Rvp 21871/2013 a sp. zn. Rvp 21872/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 109/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 19. februára 2013, 4. marca 2013, 18. apríla 2013, 9. mája 2013 a 22. októbra 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 NcC/29/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10517/2013, Rvp 11081/2013), sp. zn. 24 NcC/306/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10518/2013, Rvp 14331/2013, Rvp 15713/2013), sp. zn. 23 NcC/326/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10519/2013, Rvp 11124/2013, Rvp 14116/2013, Rvp 15609/2013, Rvp 21870/2013), sp. zn. 23 NcC/308/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10520/2013, Rvp 11123/2013, Rvp 14117/2013, Rvp 15608/2013, Rvp 21871/2013), sp. zn. 23 NcC/320/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10521/2013, Rvp 11122/2013, Rvp 14118/2013, Rvp 15615/2013, Rvp 21872/2013) a sp. zn. 24 NcC/328/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10522/2013, Rvp 11117/2013); (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy (ďalej len „žaloby o náhradu škody“), ktorými sa proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, domáha svojich nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v exekučných konaniach vedených okresným súdom, ktorých účastníkom na strane oprávneného bola sťažovateľka.

Sťažovateľka v sťažnostiach poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že práve nesprávny úradný postup okresného súdu poznačený zbytočnými prietahmi bol dôvodom podania jej žalôb o náhradu škody okresnému súdu, ktorý je zároveň podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) súdom príslušným na prerokovanie a rozhodnutie týchto vecí.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala „už v úvode podanej žaloby požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu... sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námiетка zaujatosti z objektívneho pohľadu)“. V rámci odôvodnenia svojej požiadavky okrem iného poukázala na skutočnosť, že okresný súd, ktorý svojím nesprávnym úradným postupom zapríčinil vznik škody na jej strane, nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať, ďalej na to, že takýmto postupom by došlo k nerešpektovaniu zásady *nemo debet esse iudex in propria causa*, a taktiež poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

Krajský súd sťažovateľkou vznesené námietky zaujatosti podľa § 15a OSP proti sudcom okresného súdu v jednotlivých veciach spojil na spoločné konanie a spájajúcimi uzneseniami rozhodol tak, že nie všetci sudcovia okresného súdu sú vylúčení z prerokovania a rozhodovania civilných vecí – konaní o žalobách o náhradu škody

vedených okresným súdom, tak ako boli označené v jednotlivých spájajúcich uzneseniach; tieto uznesenia krajského súdu sú preto podľa sťažovateľky „... nesprávne, zakladajúce zásah do jej základných práv, garantovaných čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru“.

V rámci svojej argumentácie sťažovateľka poukázala na právne závery obsiahnuté v judikatúre ústavného súdu (napr. II. ÚS 283/09, III. ÚS 116/06, II. ÚS 336/09, III. ÚS 47/05, III. ÚS 71/97, I. ÚS 46/05, IV. ÚS 345/09), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúce sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu (rozsudok ESLP Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25. februára 1997, odsek 73; rozsudok ESLP Kyprianou v. Cyprus z 15. decembra 2005).

Podľa sťažovateľky skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním jednotlivých sudcov okresného súdu majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami toho istého okresného súdu, ktorí majú medzi sebou „... *minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*...“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezáujatosti všetkých sudcov okresného súdu, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v jej očiach ako nezávislí. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnemu záveru ako krajský súd v petite jednotlivých sťažností označených uzneseniami.

Krajský súd podľa sťažovateľky v napadnutých uzneseniach dostatočne nevyhodnotil dôvody vylúčenia sudcov okresného súdu z prerokovávania a rozhodovania predmetných vecí, ktorými sú:

„a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávaní veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach;

b) nutnosť vylúčenia sudcu, ktorý získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní;

c) ekonomickú závislosť.“

Sťažovateľka svoje sťažnosti následne doplnila podaniami doručenými ústavnému súdu 26. februára 2013, v ktorých reagovala na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 6. februára 2013, ktorým boli jej obsahovo obdobné sťažnosti ústavným súdom odmietnuté pre nedostatok jeho právomoci na ich prerokovanie a rozhodnutie, „s nádejou, že zvráti stav bezlimitnej deformácie ľudských práv uskutočňovanej systematicky činnosťou súdov Slovenskej republiky v oboch systémoch súdnej moci, pričom táto jeho preventívna činnosť zamedzí diskreditácii Slovenskej republiky na pôde Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu“.

Podľa sťažovateľky „V danej veci nie je možné nastoliť nápravu porušených práv podaním dovolania z dôvodu podľa ust. §237 písm. g) OSP (dovolanie nie je prípustné)! Dovolanie nie je prípustné ani z iných všeobecných dôvodov...“.

V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na konania ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých tento preskúmaval rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov. Ústavný súd však uvedenú rozhodovaciú prax podľa sťažovateľky bez akéhokoľvek zdôvodnenia porušil práve a len v jej prípade. Sťažovateľka taktiež poukázala na odôvodnenie „*publikovaného uznesenia (40/1998 ZSP)*“ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 20/97, v ktorom tento súd vyslovil, že „*Na prejednanie opravného prostriedku (odvolania či dovolania) proti rozhodnutiu nadriadeného súdu, ktorým tento rozhodoval o vylúčení sudcov príslušného súdu, nie je daná príslušnosť žiadneho súdu. Preto Najvyšší súd v takomto prípade konanie o opravnom prostriedku zastaví (§ 104 ods. 1 v spojení s § 243c O. s. p.)*“.

Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva, že „v právnom štáte jednoznačný záver, že vo veci je daná právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky rozhodnúť o podanej ústavnej sťažnosti, pričom vzhľadom k existencii viac ako 10.000 pozitívnych rozhodnutí krajských súdov Slovenskej republiky, ktoré predložil sťažovateľ ústavnému súdu ako dôkazy v konaní a ktoré svedčia o jednoznačnej potrebe vylúčiť okresné súdy z prejednávania a rozhodovania vecí s predmetom náhrady škody, neostáva nič iné, len

zo strany ústavného súdu vyhovieť princípu legality a princípu právnej istoty a rozhodnúť podľa predloženého petitu“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že napadnutými uzneseniami krajského súdu označenými v petite jednotlivých sťažností boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, označené uznesenia krajského súdu zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konania a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Sťažovateľka súčasne navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) *„vydal dočasné opatrenie, ktorým rozhodne o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia...“.*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd sťažnosť predbežne prerokovať, resp. následne o nej rozhodnúť len z hľadiska toho, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Sťažovateľka namieta porušenie svojich označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu.

1. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10517/2013, Rvp 10518/2013, Rvp 10519/2013, Rvp 10520/2013, Rvp 10521/2013, Rvp 10522/2013, Rvp 11081/2013, Rvp 11117/2013, Rvp 11122/2013, Rvp 11123/2013, Rvp 11124/2013, Rvp 14116/2013, Rvp 14117/2013, Rvp 14118/2013, Rvp 14331/2013, Rvp 15608/2013, Rvp 15609/2013, Rvp 15615/2013, Rvp 15713/2013, Rvp 21870/2013, Rvp 21871/2013 a sp. zn. Rvp 21872/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky,

krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, a okresného súdu, ktorého sa sťažnosti týkajú, rozhodol ústavný súd o ich spojení uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

2.1 K napadnutým uzneseniam krajského súdu sp. zn. 24 NcC/29/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10517/2013), sp. zn. 24 NcC/306/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10518/2013), sp. zn. 23 NcC/326/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10519/2013), sp. zn. 23 NcC/308/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10520/2013), sp. zn. 23 NcC/320/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10521/2013) a sp. zn. 24 NcC/328/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 10522/2013)

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka podala viacero identických sťažností, ktoré boli ústavným súdom zaregistrované pod viacerými spisovými značkami Rvp. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd v prvom rade zaoberal tými sťažnosťami sťažovateľky, ktoré boli ústavnému súdu doručené ako prvé (označené v bode 2.1 tohto rozhodnutia, pozn.). Ústavný súd ďalej tiež zistil, že krajský súd v týchto označených veciach napadnuté uznesenia nevydal, pretože krajský súd spojil na spoločné konanie veci o námietkach zaujatosti proti sudcom okresného súdu a tieto veci rozhodol pod inými spisovými značkami ako tými, ktoré uviedla a svojimi sťažnosťami napadla sťažovateľka. Inými slovami, sťažnosťami napadnuté uznesenia krajského súdu neexistujú. Sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, označila konania o jednotlivých námietkach za rozhodnutia, pričom ku každému takto označenému „rozhodnutiu“ priradila dátum príslušného spájajúceho uznesenia krajského súdu.

Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade evidentne nejde o písársku chybu alebo zjavný omyl, ale zrejme o snahu sťažovateľky vyprodukovať väčší počet sťažností, pretože ak by sťažovateľka mala v každej ňou označenej veci uviesť príslušné rozhodnutie krajského súdu, ktorým krajský súd spojil sťažovateľkou uvádzané konania o námietkach, do spájajúceho uznesenia krajského súdu, zistila by, že väčšina jej sťažností by de facto smerovala len proti spájajúcim uzneseniam, čím by sa výrazne zredukoval počet jej sťažností. Sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, však zvolila taký postup, že sťažnosťami napadala aj neexistujúce uznesenia krajského súdu, pričom ako

prílohu k svojim sťažnostiam pripojila vždy len existujúce spájajúce rozhodnutia krajského súdu.

Keďže ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania a podľa svojej citovanej judikatúry môže sťažnosť predbežne prerokovať, resp. následne o nej rozhodnúť len z hľadiska toho, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, pričom je evidentné, že sťažovateľka v petite svojich sťažností označila neexistujúce rozhodnutia krajského súdu, petit týchto sťažností je nevykonateľný a tieto sťažnosti ako celok trpia nedostatkom predpísaných náležitostí. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosti sťažovateľky, ktoré smerovali proti neexistujúcim rozhodnutiam krajského súdu, odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Tento prístup ústavný súd zvolil aj s vedomím toho, že sťažovateľka napadla sťažnosťami aj spájajúce uznesenia krajského súdu z dôvodu ich tvrdenej neústavnosti, v rámci ktorých boli preskúmané aj tie veci sťažovateľky, ktoré označila ako uznesenia krajského súdu, ku ktorým priradila neexistujúce spisové značky. Z uvedeného dôvodu nemožno tvrdiť, že formalistickým prístupom ústavného súdu nedošlo k preskúmaniu týchto vecí sťažovateľky.

2.2 Pokiaľ ide o zvyšné identické sťažnosti sťažovateľky uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia, ktorými napádala tie isté neexistujúce uznesenia krajského súdu, tie bolo potrebné odmietnuť z dôvodu litispendencie.

Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

Prekážka prv začatého konania (litispendencia) bráni tomu, aby na ústavnom súde prebiehali dve konania, prípadne viac konaní v tej istej veci. Totožnosť vecí je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O prekážku litispendencie nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti vecí.

Ako už bolo uvedené, sťažovateľka podala viaceré identické sťažnosti, čo sa týka rozsahu namietaného porušenia práv, s totožnou argumentáciou a smerujúcou proti tomu istému porušiteľovi – krajskému súdu. Ústavný súd zistil že sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 10517/2013 je totožná so sťažnosťou vedenou pod sp. zn. Rvp 11081/2013, sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 10518/2013 je totožná so sťažnosťami vedenými pod sp. zn. Rvp 14331/2013 a sp. zn. Rvp 15713/2013, sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 10519/2013 je totožná so sťažnosťami vedenými pod sp. zn. Rvp 11124/2013, Rvp 14116/2013, Rvp 15609/2013 a sp. zn. Rvp 21870/2013, sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 10520/2013 je totožná so sťažnosťami vedenými pod sp. zn. Rvp 11123/2013, Rvp 14117/2013, Rvp 15608/2013 a sp. zn. Rvp 21871/2013, sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 10521/2013 je totožná so sťažnosťami vedenými pod sp. zn. Rvp 11122/2013, Rvp 14118/2013, Rvp 15615/2013 a sp. zn. Rvp 21872/2013 a sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 10522/2013 je totožná so sťažnosťou vedenou pod sp. zn. Rvp 11117/2013).

Preto bolo potrebné sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 11081/2013, Rvp 14331/2013, Rvp 15713/2013, Rvp 11124/2013, Rvp 14116/2013, Rvp 15609/2013, Rvp 21870/2013, Rvp 11123/2013, Rvp 14117/2013, Rvp 15608/2013, Rvp 21871/2013, Rvp 11122/2013, Rvp 14118/2013, Rvp 15615/2013, Rvp 21872/2013 a sp. zn. Rvp 11117/2013 odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti vyplývajúceho z § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2014